

κι' άμέσως βάζει φόρο 'στό κουκί,
κι' άμέσως βάζει φόρο 'στή φακῆ,
'στό δόλλο τὸ φασουλί, 'στό ρεβίθι.

Κι' ἴδου κατὰ τῶν φόρων τῶν άγρίων
γίνεται διαδήλωση άσπρίων,
άλλ' όμως εξεγείρονται μ'έκεινα
τὸ μῦθι κι' ἡ καλόγνωμη κι' ἡ πίνια,
καὶ λόγο φοβερὸ τοὺς βγάλ' ἡ πείνια.

Καὶ τραγουδοῦν ελευθέροι καὶ δοῦλοι
άντιο 'στή φακῆ καὶ 'στό φασουλί,
καὶ σκούζουν σ'τῶν άσπρίων τὴν Ἑλλάδα
πὼς πάει τώρα πᾶς κι' ἡ φασουλάδα.

'Αντίο, φασουλάκι μου λευκό,
χαίρε καὶ σύ, ρεβίθι θρηπτικό.
Κανείς άσπριόφάγος δὲν θά ψάλλῃ
τοὺς κοχλασμοὺς άσπρίων 'στό τσουκάλι.

'Αντίο φασουλόφιξο καὶ σύ,
πολυκαπνημένο φαγητό,
ποῦ μ' ὀρεῖς σὲ τρώμε περισσό,
καὶ ρέψιμο μᾶς φέρνεις δυνατό.

Χαίρε, προσφιλέσ κουκί μου, ποῦ παντοῦ λατρεύεσαι,
καὶ μὲ ρήγανη πρὸ πάντων βταν μαγειρεύεσαι.
Δυστυχία σου!.. μὲ τ'άλλα φόρο πέπρωται νὰ δώσης...
αὐταὶ τόσο κουκοφάγοι τὴν τροφὴν τὴν γλυκειά,
καὶ καμπόσοι τώρα λένε καὶ τὰς νέας άνορθώσεις
κᾶν μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι, κᾶν μὲ ρήγανη κουκιά.

Πολυπόητο κουκί,
βάλασμο κοιλιάς γλυκιά,
μὲ τὸν φόρο τὸν καινούριος, ποῦ σοῦ βάζει τὸ Κουβέρνο,
δὲν θ' άκούης ὅπως πρῶται: γελά σου, Γιάννη, κουκιά σπέρνω.

Καὶ σύ, φακῆ, μὲ τ'άλλα μας τὰ φορολογημένα
Είπαες μαύρης συμφορᾶς καὶ φόρου βαρυτάτου,
αφροῦ κι' ὅ τῆς Γραφῆς: Ἡσάμ μᾶς λένε πᾶς γιὰ σένα
ἐπόυσεσ 'στὴν Ἰακώβ τὰ πρωτοστάτιά του.

Μὲ σὲ τροφοδοτεῖται κι' ὅ τῆς Ἑλλάδος τόπος,
μ'αὐτὸν τὸν φόρο χάνει καθένας τὸ μισθό του,
καὶ γίνεται γιὰ σένα βαθὺς άμφαλοσκόπος
καὶ μ'έκστασι Φακίρη κυττᾶ τὴν άραφά του.

Φόρος καὶ 'στὴν άγαμία, πὼναὶ μᾶς παρανομία.

II. —

Βαστώντας τὸν Λαὸ καὶ τὴν Κορῶνα
έβγαλε κι' ὅ Λευτέρης 'στὴν άγῶνα.
Γυρίζει 'στῆς Ἄρχης τοὺς λαβυρίθους,
φορολογεὶ φακάς τε κι' έρεβίνθους,
άλλὰ καὶ φασιόλους καὶ κυάμους,
οὐ μὴν φορολογεὶ καὶ τοὺς άγάμους.

Κυττάζει καὶ 'ντιὰ καὶ χαμηλά,
καὶ γεροντοπαλλήκαρος πολλὰ
ζήτητ μὲ τὸ σταθὸ νὰ τὰ παντρέψῃ,
άλλῶς μὲ τοὺς φόρους θὰ τὰ ρέψῃ.

Κι' έκείνη τὰ κακόμοιρα σηκώνονται,
γιατὶ μ'αὐτὸ τὸν φόρο χαντακόνονται.
Βλέπουν νὰ τοὺς χαλοῦν τὰ καθεστῶτα,
ποῦ ζῶσαν μοναχᾶ τῶν δίχως ένοια,
καὶ τ'άσπρα τῶν μουστάκια καὶ τὰ γένεια
δὲν βρῶνται κατ'άμαρκα σὰν πρῶτα.

Καὶ νύφαις μερικαῖς άδικημέναις
έχάρηκαν γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
κι' άπὸ τὸ ράφι, πούσαν καθιημέναις,
άμέσως κατεβήκαν εἰς αἴτιο.
'Ελῶσαζαν καὶ νύφαις εξηντάρας
καὶ γιὰ γαμπροὺς ένοίωσαν λαχτάρας.

'Ελα, κῆρ Μανωλάκη νὰ σὲ παντρέψωμ,
νὰ φῶμε καὶ νὰ πιῶμε καὶ νὰ χορέψωμ.

Θὰ τὴν πάρῃς, δὲν τὴν πέρνω κι' ἄλλα λόγια, βρε παιδιά...
τότε πληρώσε τὸν φόρο καὶ μὴ βγάλῃς τεμουδιά.

Χαρήτε, παντρεμένοι...
βραβεύοι σὰς προσμένει,
φόρος γὰρ σὰς κανεῖ.

Γκαρσόνια παντρευθῆτε
προτοῦ χαντακωθῆτε
μέ φόρους ἀπηνεῖς.

Φωνάζετε παπάδες
κι ἀνάψετε λαμπάδες
μεγάλων ὑμενικίων.

Κι ἄς δώσω τὴν Ελλάδα
μὰ νυμφικὴ παστάδα
πολλῶν γεροντοτέρων.

Γενῆτε πιά πατέρες,
κι ἀφήστε γκαρσονιέρας,
παράνομους τρυφᾶς,
κι ἀδικόμοιους βαρᾶς.

Πρὸς αὐξῆσιν τοῦ γένους
κανεῖς μὴ μείνῃ μόνος
ἀπέξω τοῦ νυμφῶνος
σὺν τὰς μορᾶς παρθένους.

Γι' ἀνύμφους πατριώτας
τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω...
δώσετε στρατιώτας
στὸν Ἐὐντοῦ τὸν Γάλλο.

Παντρεύετε μὲ τὸ σταυρὸν κάθε μας ἀγγελοῦδι,
ποῦ γάμος δὲν ἐγάλωσε ποτὲ τὴν ζαχαρένια του,
παντρεύετε μὲ τὸ σταυρὸν κι ἔκρινον τὸν Σκουλοῦδη,
κι ἂν δὲν θελήσῃ πιάστε τὸν κι κόψετε τὰ γένεια του.
Εἰς τὸν ζυγὸν κι ὁ Μαυροῦδης κι ἄς κἀνῃ πῶς δὲν θέλει,
παντρεύετε μὲ τὸ σταυρὸν καὶ κάθε Παγαυέλη.

Φ.— Ὅστιν μέλλουσιν ἀνθρώσιν θαρρεῖτε,
ἀνάγκη, Ρωμοσύνη, νὰ χαρῆς,
κι ἀπὸ τοὺς νέους φόρους τοὺς βαρεῖς
ἢ τὰς τῆς τῶν ὀσπρίων ἐξαίρεται.

Τοιαῦτα χαρμωσίνους ἀναγγέλλει
καθέννας σεβαστῆς ἐκ τῶν ἐν τέλει.
Φορολογεῖται μόνον τὸ σιτάρι
κι ἡ τάξις τῶν ὀσπρίων πέρνει χάρι.

Κι ἂν ἐπρεπε νὰ βάλουν φόρο στ' ἄλλα,
μὰ στὸ κοικί δὲν ἐπρεπε, κεράλα,
γιατὶ μὲ τὰ κοικιά μας ὅπως ζερεῖς
ἐγίνε κυβερνητικὸς ὁ Λευτέρης.

Ἰμνηθῆτ' ὁ Βενιζέλος!..
τί χαρὰ γὰρ τὴν Ελλάδα,
ποῦ θὰ τρώῃ φασουλάδα
δίχως φόρο, δίχως τέλος.

Ψάλλε κι ἀπ' ἐδῶ κι ἐκεῖ
τὴν ἀσπυδοτὴ φακῆ.
τὸ κυρίαρχο κοικί.

Ἔρρει, Περικλῆ, τὰ καλά
κι ἀπεσοῦς κάθε μῆνης
τῆς λαμάργου Ρωμοσύνης.

Ἐκναβράζει στὴν τσουκάλα
τὸ φαρούλι, τὸ ρεθίθι,
ποῦ λαοὶ χορταίνων πληθῆ.

Π.— Εὐαγγέλια χαρᾶς...
παίξει κάθε φουκαρῆς
τὴν κοιλιά του γὰρ νταουλί.

Γεῖ σου, φασουλοφυλί,
γεῖ σου, βιάμικ Φασουλιῆ,
ποῦ σ' ἄρῃσει τὸ φασουλί.

Τούτ' ἡ φασουλοφαγία
στοὺς Ρωμοῦς ὄχι δῶσ' ὕγεια,
θὰ βροῦνῃ μὲ φιλά
τὴν κάθε φασουλά,
καὶ φασουλί τὸ φασουλί
θὰ γεμίξῃ τὸ σκακούλι.

Ἡ σεβαστὴ Σαρακοστή.

Φ.— Σαρακοστὴ μεγάλη,
καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ βάλε λίγο νοῦ
σὲ καθενὸς κεφάλι.

Μάζεψε τὰ μαλάκι μας,
κι ἡ πατριδοκρατεία
τὰ πέντε δακτυλά μας
νὰ μὰς τὰ κἀνῃ τρία.

Κι ἂν κι' αὐτὰ πολλὰ μας εἶναι, τότε, σὲ παρακαλῶ,
καὶ τὰ τρία μας νὰ γίνων ἓνα μόνο καὶ καλὸ.

Κάνε τῆς φυλῆς μας φίλους
τοὺς ἔχθρους τοὺς ἀπηνεῖς...
ὄχι μας ἀπὸ δακτύλους
πρὸ παντὸς ἴθαγενεῖς.

Ἄς φρονιμῆσιν κι οἱ τρελλοὶ
προτοῦ μὲ τούτῃ τῇ Βουλῇ
νὰ βγάλῃ ἡ γλώσσα μας μαλλί.

Σὺ λύσε τὰ προβλήματα τοῦ κράτους τὰ μεγάλα,
καὶ πρὸ παντὸς τὸ γλωσσικὸ
τὸ πρῶτο κι' Ἀνατολικό.

κι ἄς ὑπογράψῃ τώρα πιά κι ὁ Βασιλέας μὲ τἄλλα
κι ἔκεινο τὸ Διάταγμα τῶν νέων παρασῆμων
πρὸς δόξαν τόσων ἱπποτῶν τῆς Μάλτας μεγαθύμων.

Π.— Σήμερα φουσαβάββατο, καὶ μὲς στὸ κοιμητήρι
μεγάλο πανηγύρι.
Τοὺς μακαρίζω τοὺς νεκροῦς, δὲν εἶναι φαρμακροῖ,
δὲν ἔχουν σκέψιν τὸ φαγεῖν,
δὲν ἔχουν σπειρομένην γῆν,
μὰ μόνον γαῖαν ἐλαφράν, ποῦ φόρο δὲν πληρώνει.

Τὴν ὄρακὴν τὴν ομίλη τοῦ Σώχου τοῦ τεχνίτου
κλαίει τῆς τέχνης Μουσα μὲ μὰς θλιμμένη ρίμα,
καὶ λαζευτὴ μὰς δείχνει τὴν εἰσπέρη ψυχὴ του
μὲς στὸν Κολοκοτρώνη καὶ στοῦ Μελέτ τοῦ μνημα.